

Albert Fanni Zsófia

Emberrabolt lelkek

*Félénk kismadár, törékeny rózsaszál,
Jégesőben vihar-vert, sérült kis bogár.
A vihar nem más - emberi lény maga,
Ki hagyatékát eme gyámoltalanon
Kegyetlenül hagyja.*

*Halovány fénysugár borús szemében,
Reményként csillog kéklő sötétbe.
Jelene bizonytalan, múltja sosem volt –
Ha volt is jobb lett volna,
Ha nem lett volna.*

*Derűtlen arcocskáján valami keserűt
Rejteget mosolya, s benne hamis derűt.
Te jobbról jössz, én balra megyek -
Elsétálva s arra nem gondolva,
„Ő”, Te is bármikor lehetsz.*

*Napja reggelente álmos gúnyát ölt,
Hittel szőtt kalapban új szonettet költ.
Bizakodó kedvvel a maga útját rója,
Majd jó dolga végeztével gördül
Lassan nyugovóra.*

*Sötétségben hagyva védtelen madarát,
Társaságul hagyá: Rémisztő Magányt.
Edit csak ül - várva a holnap hajnalát,
Fel nem adva küzd, kutatva jövője
Biztató valát.*